

synes dette Spørgsmaal at maatte besvares benægtende. Et meget stort Antal Fiskere have nemlig i disse Andragender paa forskjellig Maade og i forskjellige Retning udtalt sig imod Lovforslagets hæmmende og indskrænkende Bestemmelser i Henseende saavel til Forbudene mod Baad og tildels ogsaa mod Baand paa Massfjærrørelserne, ligesom ikke mindre end 700 Underfritvere fra forskjellige Egne (Andragenderne Nr. 6, 7 og 8) have fremsøgt som deres Mening, dels at det „foreliggende Lovudkast i flere væsentlige Punkter er lige upraktisk og med hensynsløs Vilkaarlighed vil ramme Mange og paaføre dem saa store materielle Tab, at det maaske vil have Ruin til Følge, og dels, at Regjeringsforslaget „har i høi Grad ængstet Danmarks Fiskere paa Grund af dets mange hæmmende Indskrænkninger i den fra Arils Tid givne Ret til frit Fiskeri“. I Andragende Nr. 3 give 70 Fiskere fra Ulsund detaillerede Oplysninger om dette Farvands stærke Gjennemfiskning og store Udbytte i en Række af de senere Aar og udtale, at man dog ikke har bemærket nogen Afstagen af Fiskemængden; „men at, saafremt det forelagte Regjeringsforslag skulde blive til Lov, vilde samtlige Fiskere i Ulsund være ganske uden Erhverv og se en sørgelig Fremtid imøde.“ Fra enkelte Sider, hvor man endnu ikke synes at have gjort sig fortrolig med de forebredte Fiskemaader, ere vel modsatte Anskuelser fremkomne; men Mindretallet har ikke efter den Veiledning, som det store Flertal af Underfritverne give, kunnet danne sig anden Opfattelse, end at Erfaringen fra det Tidspunkt, da Fiskeriet har taget det foranvænte Opsving, ikke indeholder nogen Antydning af en derved foranlediget Afstagen af Fiskemængden. Denne Opfattelses Rigtighed har Mindretallet fundet yderligere bekræftet ved de Meddelelser, der jevnligt gives i Provindspressen angaaende Udbyttet af Fiskeriet, Meddelelser, der gaa ud paa, at der snart paa den ene side snart paa den anden Plads har været undertiden et magert, undertiden et rigeligt Fiske, alt som Lykken er ugunstig eller gunstig, men uden at dennes Værling skjønnes at kunne staa i nogen Forbindelse med Mængden eller Beskaffenheden af de brugte Redskaber, anderledes, end at, naar snart det ene eller snart det andet Sted her ved Landet en Fiskeperiode indtræffer, vindes det bedste Udbytte af samme ved de bedste og mest fangende Redskaber.

Mindretallets Standpunkt er saaledes dette, at det maa anse enhver Indskrænkning i det frie Fiskeri for ikke at være formaalstjenlig, udenfor hvad god Ordens Opretholdelse nu eller senere maatte kræve, og at Lovgivningens Opgave paa dette Omraade maa være, ikke at hæmme, men at opbjaelpe denne vigtige Erhvervstilbedes forsøge Benyttelse ved Begunstigelse af dertil stiftede Foranstaltninger. Nærmere at udvikle disse kan lige

overfor Lovforslagets Standpunkt ikke her være vor Opgave, og vi skulle derfor indskrænke os til som saadanne kun kortelig at antyde Tilveiebringelse paa flere Steder af en let og uhindret Adgang til Havet, af Landingssteder og Tørrepladser ved dette, af Lettelser ved Forsendelse af Fangsten, endvidere Begunstigelse af Anlæg af Baadehavne, Hjælp til og Præmiering af gode Fiskeredskaber, og næsten fremfor Alt Begunstigelse af enhver Virksomhed, der gaar ud paa at tilberede Fangsten som god og fordelagtig Handelsvare. I sidstnævnte Henseende synes man hos os endnu at staa langt tilbage. Mange Beretninger gaa nemlig ud paa, at naar der paa et Sted indtræffer en heldig Fiskeperiode, oversfyldes snart det nærmeste og øieblikkelige Marked for Fangsten, og man ved da ikke, hvad man skal gjøre med denne for at tilvirke den til en blivende Handelsvare. Saaledes læste man i dette Foraar, at da en heldig Flynxperiode indtraf ved en sjællandsk Kjøbstad, sank Prisen snart til 2½ Ore for en god Rødspætte, og blev Fisken tilsidst ufølgelig.

Medens Saltvandsfiskeriet i en meget lang Aarrække hos os, bortset fra Limfjordslovgivningen og erhvervede Privatrettigheder, faktisk har været frit, har den senere Tid bragt væsentlige Indskrænkninger heri. I denne Retning kan først nævnes Lov af 9de Marts 1872, der gaar ud paa at forbyde de saakaldte trawls eller Bundskrabere. Disse svære Redskaber vides vel ikke at være forsøgte anvendte paa dansk Efterritorium; men efter nogen Vælsen ere Domstolene efterhaanden komne ind paa ogsaa at henseere et andet fra trawls meget forskjelligt Redskab, nemlig Drivvaad, under det i Lov af 9de Marts 1872 indeholdte Forbud. Fremdeles har en Høiesteretsdom af 29de April 1880 statueret, at Reglerne for Massfjærrørelserne i Limfjordslovgivningen skulle følges overalt i Riget, en Afgjørelse der var saa indgribende, at den foranledigede Regjeringen til en vis foreløbig Dispensation fra samme. Endelig synes en Fortolkning af Høiesteret af den Grundeierne ifølge D. L. 5—10—43 tilkommende Aalegaardsret at true med at hidføre en Tilstand, hvorefter Lodseierne, saavidt som den i Havet tilstødende Grundts Beskaffenhed tilsteder Anlæg af Aalegaarde, kunne forbyde Andre at fiske i dette Vandareal og forlange Betaling for at give Tilladelse hertil. Disse Ulemper og Hindringer for Fiskeriets Udøvelse ere efter Mindretallets Formening saa betydelige, at det Spørgsmaal maa opstaa, hvad der ligeoverfor den modsatte Opfattelse kan offers for at komme bort fra de væsentligste af dem. Til en alvorlig Overveielse af dette Spørgsmaal er der dog for Tiden ikke Anledning, saa længe Meningerne staa hinanden saa dimetralt modsatte. For Mindretallet har Valget i Dieblirket kun været dette usorbeholdent at udtale sin Opfattelse og med Hensyn til de fremsatte Ændringsforslag at give dem af disse